

Kapitel 3

Astrid

København, december 1893

Der er selskab hos teaterdirektør Theodor Andersen. Tidligere teaterdirektør er han, for Andersen virker nu som konsulent på Dagmar-teatret efter i mange år at have stået i spidsen først for Casinoteatret og siden Dagmar-teatret. Nu har han ikke flere penge på spil, men deler rundhåndet ud af sin store viden og erfaring.

Selskabet er godt i gang. Der er spist af den veltillavede mad og drukket af de udsøgte vine, som Andersen selv har bragt hjem fra en af sine mange rejser sydpå i Europa. Luften er tung af tobaksrøg, og der er gang i de lange piber her inden desserten og kaffen. Ruderne i den store lejlighed i St. Kongensgade dugger. Varmen i lokalet møder decemberkulden på vinduesfladerne, og plysmøblerne og de tunge gardiner er med til at holde på den lune, fugtige luft. Sveden løber stille ned ad tindingen på flere af gæsterne og bliver tørret bort med store hvide stofservietter.

Det er et selskab udelukkende bestående af mænd. Andersens samarbejdspartnere igennem mange år på teatrene og et par andre. Nogle har arbejdet som teateranmeldere, samtidig med at de har skrevet skuespil.

Fru Caroline Andersen står selv for størstedelen af maden. Til at hjælpe sig har hun sine to yngste døtre, Theodora og Ingeborg, samt plejebarnet Astrid. Sådan har det været, siden hendes egne piger var meget mindre, og de to ældste også boede hjemme. Alle af hunkøn har altid arbejdet på højtryk for at gøre oplevelsen ved Andersens gæstebud så sublim som overhovedet muligt.

I mange år levede de under temmelig fattige kår. Ikke alle teaterforestillinger var en succes, og tabet, hvis der var et sådant, måtte familien selv bære. Fortjenesten i gode tider er også deres, men de har vænnet sig til at klare sig selv ved gæstebud som dette.

Bordet er pyntet med smukke blomsterdekorationer, det er Theodoras speciale. Hun har udviklet den færdighed, så det oftest også er hende, der har lavet de dekorationer, der er blevet brugt i forestillingerne på teatret.

Plejebarnet Astrid er fyldt 13 år i sidste måned, og hun er ikke vild med arbejdet. Mærker nok, at de andre forventer af hende, at hun pukler løs med anretning af maden og servering, men hun er helst fri. Beklager sig lidt, men kan ikke for alvor sætte sig igennem, så hun slipper for at arbejde mere. **1**

Det ligger bare i hele stemningen, at hendes plejemor, fru Andersen, hendes to nu voksne plejesøstre og hun selv klarer det praktiske. Andersen viser ingen særlig taknemmelighed, men tager det som en selvfølge, at de varter op. Astrid synes, det er lidt for meget.

Midt i strabadserne banker det på døren. Det er Aage, hendes ældste storebror. Han kommer altid og besøger dem tirsdag aften, når han er færdig med sine manuduktionstimer på teologistudiet. De skulle selvfølgelig have fortalt ham, at der var selskab i aften, men Theodora trækker ham ind i entreen og fortæller hviskende, at de har huset fuldt af gæster. Det er Aage ikke i tvivl om. Helt ude på opgangen kan snakken og latteren høres tydeligt.

"Hvem er gæsterne denne gang?" spørger han. Det er ikke ualmindeligt, at Andersen har gæster, og at det går muntert og noget højlydt for sig. Theodora giver sig tid til at fortælle lidt om de mænd, der sidder rundt om bordet.

Igennem en lille sprække ved døren kan Aage se de fleste. Til venstre for Andersen selv sidder Det Kongelige Teaters direktør Edvard Fallesen, en gammel rynket mand. Tidligere militærmand. Ved siden af ham Ludvig Phister, som er skuespiller. Han ser lige så gammel ud som Fallesen.

Dernæst Edvard Brandes, der har skrevet et enkelt stykke til Dagmar-teatret, "Et besøg". Det fik mildt sagt blandede anmeldelser og blev diskuteret vældigt i aviserne, husker Aage. Han kender og beundrer Brandes. De deler de radikale politiske anskuelser inden for partiet Venstre, hvor han selv tidligere var af mere konservativ observans. Aage læser mest Politiken nu.

Peter Nansen er den næste om bordet, og han er betydeligt yngre end de andre. Han er sikkert inviteret med her på grund af sine radikale synspunkter og sit tætte samarbejde med Brandes på Politiken. Sandsynligvis er Nansen kun lige fyldt 30 år, tænker Aage. Ikke stort mere end hans egne 21, og så sidder han allerede til bords med nogle af de mest toneangivende kulturpersonligheder i Danmark!

Den næste gæst genkender han også og kommer til at tænke på de gamle artikler fra Nationaltidende, som tante Julie havde gemt. Artiklerne om de allerfattigste i Jødens Bule på Christianshavn. Det er forfatteren Herman Bang. Han er også kun i 30'erne skønner Theodora.

Herman Bang kommer her ofte og er en nær ven af Andersen. Faktisk er han så nær, at Andersen ofte låner ham penge. Han er altid i pengenød, selvom han har rimelig succes med sine skrivelser. Brandes og Nansen har tidligere arbejdet sammen med Bang på Politiken, men nu burde han kunne leve af sine romaner og noveller. Derudover holder han også en del foredrag, ved Theodora. Men han bliver også skældt meget ud i aviserne. Om hendes far får pengene igen, ved hun ikke.

Den sidste og meget høje skikkelse er Holger Drachmann. Astrid spurgte engang, om Theodora troede, at Vorherre er lige så *lang* som Drachmann? Aldersmæssigt er han nogenlunde midt imellem de yngste og de ældste i selskabet. En imponerende skikkelse med sine lange frakker og mægtige hatte, der får ham til at synes endnu højere. Han har haft succes med flere skuespil.

Det er grundlæggende for flere af gæsterne, tænker Aage, at de ikke længere er kristne. De knytter sig heller ikke til nogen anden religion, men står bare uden for det at tro. Det rykker noget i ham, at der er så mange af dem samlet her. Andersens er da kristne, så vidt han ved. Astrid skal konfirmeres inden for det næste års tid, og det har ikke været til diskussion. I det mindste ikke med ham.

Tvivlen på troen huserer også i ham selv. Det er han blevet nødt til at se i øjnene, efterhånden som teologistudiet er skredet frem. Den kendsgerning kaster ham ud i svære kvaler, mens mændene om bordet ser ud til at være fuldstændig uberørte af det spørgsmål i aften.